Warszawa, Grudzień 1919.

Odezwa Towarzystwa „LIGA PRACY"

w sprawie zmniejszenia ilości świąt kościelnych

Motto:
„Czas stracony nie da się już nigdy powetować".

Kraj nasz przechodzi nadzwyczajny kryzys ekonomiczny, grożący kataklizmem. Być może, wysiłki rządu naszego zażegnają na razie ten kryzys, ale nie zdołają podźwignąć stanu gospodarczego, o ile samo społeczeństwo w swym całokształcie nie przejmie się myślą, że naszym ratunkiem, naszą ostoją niezależności politycznej jest celowa wydajna praca, skierowana do własnej wytwórczości we wszystkich dziedzinach gospodarczych.

Posiadamy wielkie bogactwo narodowe w siłach umysłowych naszej inteligencji, w sile fizycznej naszych robotników. To nasze najistotniejsze bogactwo może być zrealizowane, o ile będzie wykorzystaną każda okoliczność zwiększenia wytwórczości. — Ponieważ jednym z najgłówniejszych czynników wytwórczości jest „czas", przeto wyzyskanie czasu pracy, wyzyskanie każdego dnia kalendarzowego w roku ma pierwszorzędne dla społeczeństwa znaczenie.

Jeśli uprzytomnimy sobie, że strata jednego dnia pracy przy 30-o miljonowej prawie ludności w Polsce wynosi około 100,000,000 marek, jeżeli uprzytomnimy, że w tym samym dniu stukilkodziesięciomiljonowa ludność naszych sąsiadów zyska w swej produkcji kilka miljardów — to staje się oczywistem, ile Polska traci na rynku międzynarodowym przez zmarnowanie jednego dnia pracy.

Wychodząc z powyższego założenia, Towarzystwo Ligi Pracy zwróciło się w czerwcu r. b. do Władz Archidjecezjalnych o wprowadzenie w życie odezwy Ojca św. Piusa X „de diebus festis" z d. 2 Lipca 1911 r. o przeniesieniu na niedziele przypadających w tygodniu dni świątecznych, wskazanych we wspomnianym dekrecie (motu proprio) zgasłego Papieża.

Obecnie Konsystorz Metropolitalny Warszawski komunikuje Departamentowi Wyznań Religijnych, że według Kanonu 1247 § I nowego kodeksu Prawa Kanonicznego, dniami świątecznemi, które obowiązują katolików do powstrzymania się od pracy, są następujące: wszystkie niedziele w roku, święto Narodzenia J. Chr., Nowego Roku, Trzech Króli, Wniebowstąpienia, Bożego Ciała, Niepokalanego Poczęcia, Wniebowzięcia N. M. P., Apostołów śś. Piotra i Pawła i Wszystkich Świętych.

Jakkolwiek komunikat Konsystorza Metropolitalnego nie wyczerpuje w całości programu Ojca św., zakreślonego odezwą Lipcową 1911 r., jednakże z tego komunikatu wynika, że nasz Kościół obecnie **nie powstrzymuje ludności od pracy** w d. 26 grudnia (t. zw. drugie święto B. Nar.), w poniedziałki po Zmartwychwstaniu i Zesłaniu Ducha św., Oczyszczenia, Zwiastowania i Narodzenia N. M. P. i św. Stanistawa, — a tembardziej w dnie t. zw. świąt parafjalnych, które bez żadnych zastrzeżeń mogą być przeniesione na niedziele.

W ten sposób przybywa 7 dni pracy w roku, a łącznie z przeniesieniem na niedziele świąt parafjalnych — znacznie więcej, co w produkcji krajowej jest równoważnikiem sumy, sięgającej miljarda marek rocznie, a w życiu jednego pokolenia — wykorzystanie tych dni stanowiłoby olbrzymią sumę bogactwa narodowego. — Wprowadzenie więc w życie pracy w dnie dozwolone przez prawo kanoniczne, jest obowiązkiem narodowym. Byłby to czyn, stwierdzający zrozumienie potrzeby pracy, byłby to akt potępienia lenistwa i bezczynności, byłby to środek pedagogiczny, podkreślający poszanowanie czasu i pobudka młodzieży do pracy.

Dlatego Zarząd Towarzystwa Ligi Pracy zwraca się do Najwyższego Sejmu Rzeczypospolitej, do Duchowieństwa, Sejmików powiatowych, Urzędów Państwowych, a w szczególności do Ministerstwa Oświaty, do wszystkich organizacji gminnych, komunalnych, przemysłowych i politycznych, wreszcie do opinji publicznej i obywateli Rzeczypospolitej Polskiej — o najgorętsze poparcie sprawy zaliczenia wyżej wskazanych siedmiu dni do dni powszednich, w które należy pracować i wprowadzić w życie ten doniosły dla kraju akt z dniem 1-go stycznia 1920 r.

LIGA PRACY.